

CỰC MÀ VUI

BÙI ĐỨC HỢP

Ông bà ta dạy rằng: “Nhất nghệ tinh nhất thân vinh”. Còn tôi ôm đồm nhiều việc, nhất thân cực. Nhưng phải thừa trước rằng “cực mà vui”. Dưới đây tôi xin kể hầu quý bạn một số nghề bán thời gian mà tôi đã học và hành trong thời gian về hưu.

Trước hết là nghề đổ rác và rửa chén. Ở lâu ngày tại nhà họ hàng hay bạn bè, tôi chỉ xin phép được đổ rác và rửa chén, gọi là đóng góp phần mình vào sinh hoạt chung của gia đình.

Nghề đổ rác đã có một thời được thổi phồng lên là “anh hùng lao động”, trụ sở của các xe ba-gác được đặt tại một biệt thự sang trọng đường Công Lý, Sài Gòn. Kể cũng đúng thôi, nếu không có người hốt rác, xã hội này sẽ thối tha đến bực nào. Theo tôi, công việc đổ rác ở nhà không đòi hỏi nhiều lao tâm, lao lực mà còn được mọi người trong nhà nể vì.

Sở dĩ tôi dành rửa chén vì công việc này tương đối dễ dàng, không phải bận tâm suy nghĩ như nấu ăn, phải tra gia vị thế nào cho vừa miệng mọi người, nhất là các vị khó tính như các bà cô bên chồng. Vì rửa chén chuyên nghiệp đến nỗi, tôi có thể vừa coi ti-vi hoặc suy nghĩ về thế sự thăng trầm mà vẫn rửa chén bát đâu vào đấy. Sau một đêm khô, họ hàng nhà chén, bát, đĩa được phân loại, xếp vào chạn. Còn nồi, niêu, xoong, chảo lúc nào cũng láng coóng, treo lớp lang như dàn binh xếp hàng vào trận. Dành được nghề này không phải là dễ, vì các con, các cháu của tôi theo truyền thống gia đình không chấp nhận để cho ông bà, cha mẹ làm những công việc nội trợ như

vậy.

Ngoài đổ rác, rửa chén, tôi kiêm nhiệm làm cá gồm đánh vảy, cắt vây, moi ruột gan, phèo phổi, và cắt khúc. Nhờ có dụng cụ tốt như dao tróc vảy, kéo thép cắt vây, tôi có thể làm xong 1 con cá dài 3 bộ trong vòng 1 giờ. Cháu đi câu, ông làm cá đã trở nên sinh hoạt quen thuộc trong gia đình tôi.

Về sinh hoạt xã hội, tôi hành nghề hướng dẫn viên du lịch và đưa đón khách tại phi trường, chữ khách ở đây chỉ áp dụng cho bạn bè, họ hàng. Nhờ kinh nghiệm 15 năm làm nghề này tại Louisiana, tôi điều khiển những danh lam thắng cảnh của San Jose và vùng phụ cận, sau đó hoạch định một chương trình đi chơi, dài ngắn tùy thuộc vào số ngày lưu lại của khách. Với phương châm “khách là Vua”, tôi đạt tiêu chuẩn phục vụ và sở thích của khách lên trên hết. Vì thấy tôi hay đưa du khách tới tham quan Mystery spot, Santa Cruz, ông chủ cho tôi coi miễn phí; tôi từ chối vì coi 1 lần là quá đủ! Việc đưa đón khách tại phi trường “Sang-Phăng” cũng như San Jose tiến triển tốt. Giống như tài xế giao hàng UPS, tôi biết đường nào, giờ nào kẹt xe để tránh, chỉ đến giờ hẹn tại phi trường trước 1/2 giờ để giảm chi phí đậu xe. Nhưng kể từ sau vụ 911, máy bay đến trễ 2, 3 giờ là chuyện thường. Ngồi ngáp tại phòng đợi, tôi e ngại số tiền parking cứ tăng dần 8 đô nhân với 2, nhân với 3. Tuy vất vả, nhưng vui vì thấy khách đến nơi an toàn. Cả một chương trình du ngoạn, hành hương, thăm viếng họ hàng, bạn bè đang chờ đón du khách.

Sau cùng, công việc đòi hỏi nhiều lương tâm chức

nghiệp hơn cả là nghề đẩy xe lăn cho những người tàn phế. Nghề này không những đòi hỏi người hành nghề có trình độ nghiệp vụ cao mà lại còn có tâm hồn rộng mở. Đọc đến đây chắc có một số bạn cười: “Đẩy xe lăn để ợt, cần gì phải học!”.

Này nhé! Bạn phải biết cách gấp hoặc lấy xe lăn từ trong cốp xe hơi. Trước khi đỡ bệnh nhân từ giường hay ô tô, xe lăn cần được cài thắng an toàn hai bên; bạn lựa thế đỡ họ, vì phần đông họ chỉ sử dụng một tay để vịn, còn tay kia bị tê liệt. Cũng giống như lái xe hơi, bạn nhớ cài dây an toàn cho người bệnh, và đẩy xe lăn từ từ, không lắc mà cũng không xóc.

Tôi học được nghề này nhờ ở sự thăm viếng thường xuyên những người bệnh, người già tại các trung tâm dưỡng lão vùng San Jose. Tại đây, phần đông các cụ ngồi xe lăn, gục hoặc nghiêng đầu, mắt nhắm trước máy truyền hình đang mở. Đối với các cụ, thời gian đã ngưng đọng từ lâu, giờ đây chỉ có ngày và đêm, với giờ cơm, giờ thuốc, giờ vệ sinh, giờ tập. Tôi thường đẩy xe từ giường bệnh tới tiền đình nhà dưỡng lão cho các cụ nào không có con cháu, hoặc con cháu ở xa (Xuân Thu nhị kỳ về thăm một lần). Nhìn xe qua lại ngoài đường phố, các cụ cũng khuấy khỏa một phần. Nhiều cụ tủi thân không cầm được nước mắt khi thấy thiên hạ có con cháu đưa rước về nhà chơi cuối tuần. Tùy theo niềm tin của từng người bệnh, tôi đề cập tới nhiệm mầu đau khổ (Thiên Chúa giáo) hay luật luân hồi nghiệp báo (Phật giáo).

Một buổi chiều đầu Xuân, nắng vàng còn vương vất trên ngọn cây, tôi đẩy xe lăn cụ Chính tới tiền đình nhà dưỡng lão Vista Manor... Bên kia đường là khu nhà ở, trẻ con nô đùa vui vẻ. Cụ xấp xỉ tuổi tôi, nhưng trông già hơn, cổ lúc nào cũng đeo một cổ tràng hạt đen, hột to. Trong bầu không khí trầm lặng của dưỡng đường, chúng tôi trao đổi những cảm nghĩ:

- Thưa cụ, những đau khổ mà ta gánh chịu kiếp này là do hành động ta làm từ kiếp trước. Vì vậy, chúng ta phải vui vẻ chịu đựng, không than Trời mà cũng không oán người.

Con người có thể tạo hạnh phúc cho kiếp sau bằng cách làm lành, lánh dữ, quên mình và giúp tha nhân. Sám hối và làm điều tốt ngay từ giờ phút này, chúng ta có thể cải nghiệp. Như có thần khí, tôi say mê nói về cuộc đời đức Phật, Ngài chỉ cho chúng sinh con đường giải thoát.

- Ông thuyết pháp như một thầy tu.

- Thưa cụ, tôi cũng muốn đi tu, nhưng chưa có duyên nợ với áo cà sa hoặc áo chùng thâm.

Dòng xe cộ ngoài phố vẫn xuôi ngược đều, tiếng động cơ không sao át nổi nỗi buồn cô quạnh. Ngừng một lát, tôi tiếp:

- Thân xác thì trở về cát bụi, còn linh hồn thời bất tử. Ai không tin vào sự thật này là tự trừng phạt mình và tự giam mình trong nỗi cô đơn buồn nản của kiếp người.

Cụ ra chiều đắm chiêu suy nghĩ, thỉnh thoảng tôi gặp ánh mắt mở to.

Tháng sau tôi trở lại thăm cụ. Tôi chưa kịp gửi lời chào; vừa giơ cánh tay phải, cụ đã rớt rít khoe với tôi: “Nó cử động được rồi! ông ạ”. Không những cụ có thể tự đẩy xe lăn mà còn giúp cụ bạn nằm giường bên trong vấn đề ăn uống. Thường nhật, cụ đẩy xe lăn tới thăm viếng, hỏi

han, an ủi những bệnh nhân đồng cảnh ngộ. Như vui lây, tôi cảm động, không cầm nước mắt. Động lực nào đã thay đổi cuộc đời cụ? Bài thuyết pháp chăng? Tôi cắt ngang dòng suy tư, khi chợt nhớ tới lời dạy: “Việc làm tay phải đừng để tay trái biết”.

Trên đường về tôi tràn ngập niềm vui. Ở tuổi thất thập, tôi cũng mang nhiều bệnh như cao máu, cao mỡ, cao đường, cao PSA, và cao luôn cả axit (heartburn). Chừng nào tôi vẫn đi đứng được, ngồi trước màn ảnh nhỏ của máy vi tính, tôi còn tiếp tục con đường “cực mà vui” đã vạch ra vậy.

